

den hele Sag? Den betyder kun, at der er Endeel i Communalbestyrelsen, ligesom ogsaa Endeel i Kommunen, som siger: Tid vundet, er Regt vundet. Kan det nytte paa den Maade at gaae paa Accord med dem? Det maatte da være, at man blev staaende ved et eneste Aar og sagde: denne Lov gælder for eet Aar, og at man samtidig dermed var, saa at sige, enig med Regjeringen om, at der i næste Aar fra Regjeringens Side, uafhængigt af Alt, hvad Communalbestyrelsen tænkte derom, vilde komme et forandret Bessatnings-Lovforslag ind. Jeg kan godt begribe, at man endnu engang kan tage Hensyn til Betimeligheden, nok engang blive staaende paa Paamindelsernes Gebeet, men jeg kan ikke begribe, at man vil indføre et System, hvorved man idelig og idelig bliver hentruffet paa den samme Maade, idelig giver en Lov for nogle Aar, og naar de ere omme, ikke kan komme til at give en anden, fordi man ikke i disse Aar har faaet de Oplysninger, som man behøvede. Jeg kunde ønske — det er jo maaskee indiscret — at spørge den ærede Minister, dersom han nu alene raadede, viste al Indflydelse af Communalbestyrelsen bort, og tog et reent og klart Initiativ, paa hvilken Maade han saa ønskede at ordne Sagen, om han fort sagt er en Tilhænger af en reent og klar Formues- og Leiligheds-Bessatning, eller han egentlig helst ønsker at undgaae den; deri ligger for mig den hele Sag. Har jeg med en Regjering at gjøre, om hvilken jeg med Visshed veed, at det er dens Hensigt, ifald der skal gribes et nyt Skatteobject, da skal der gribes efter Formue og Leilighed, ja saa siger jeg, vi kunne give Tid, Formaalet er ikke tabt; men har jeg ligeoverfor mig en Regjering, som ikke vil det, saa er for mig enhver Tilbagevigen fra at gribe dette efter min Dverthynding eneste billige og fornuftige Skatteobject at plaidere Sagen imod mig selv, det er at give Styrke til den Mening, som er den modsatte af den, jeg anseer for den rette. Her gælder det ikke om, hvad et enkelt Medlem i Thinget anseer for Ret, men hvad Thinget til en given Tid har anseet for Ret, og som jeg formener, at det endnu anseer for Ret. Det har anseet Formues- og Leilighedsstaten eller Indkomstskatten

som den eneste nye Skat, man burde holde sig til, hvis en ny Skat behøvedes, — og jeg troer, at hvis Spørgsmaalet laa for nu igjen, vilde det atter blive besvaret med Ja. Under disse Omstændigheder synes det mig ikke, at man kan forlange, at vi skulde gaae imod vor egen Betragtning. Naar den ærede Minister siger, at vi for nogle Aar siden have gjort det, saa vide vi vel, at man for nogle Aar siden har gjort den kraftigste Anstrengelse i saa Henseende, som Regjeringen ønskede, for at vinde Tid til at anstille Undersøgelser. Nu ere Undersøgelserne gjorte; skulle vi nu gjøre nye Undersøgelser?

Judenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at bemærke, at det vist kun vil tilfredsstille den ærede Rigsdagsmand lidet, hvis jeg sagde, hvad der var min Mening i den af ham berørte Henseende; thi han veed ligesaa godt som jeg, hvor kortvarig Betydning et saadant Udsagn kan have. (Tscherning: Jeg kunde dog nok ønske at høre Ministerens Mening!)

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, fattes Sagens Dvergang til anden Behandling under Afstemning, og vedtoges eenstemmigt med 67 Stemmer.

Monrad: Jeg skal tillade mig at foreslaae, at der nedfattes et Udvalg, bestaaende af 5 Medlemmer, valgte her i Salen.

J. A. Hansen: Jeg skal tillade mig at foreslaae, at der nedfattes et Udvalg paa 7 Medlemmer.

Ved den derpaa foretagne Afstemning blev det af Monrad stillede Forslag forkastet med 36 Stemmer mod 26.

J. A. Hansens ovennævnte Forslag blev, da der ved den første paa sædvanlig Maade foretagne Afstemning ikkun afgaves 49 Stemmer for, og ingen imod samme, ved et derpaa følgende Navneopraab, som det af nedenstaaende Liste nærmere vil erfares, vedtaget eenstemmigt med 68 Stemmer,